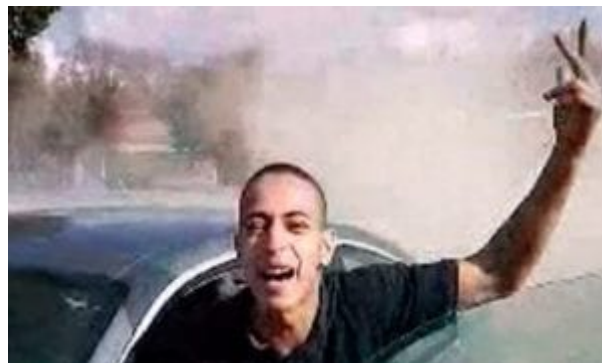

Autor: Patrick J. Buchanan

Tento akt čistého zla lze jen těžko s něčím poměřovat. Poté, co táhl osmiletou holčičku za vlasy přes školní dvůr, jí vrah přiložil pistoli ráže 9 mm k hlavě a stiskl spoušť. Zbraň se zasekla, načež vytáhl další pistoli Colt ráže .45 a svůj čin dokončil. Miriam Monsonego byla jednou ze čtyř obětí [školního masakru]. Dalšími byli 30-ti letý rabín a jeho dva synové.

Poněvadž si střelec vybral za cíl židovskou školu a střely byly identické s těmi, které byly použity při vraždě dvou vojáků původem ze severní Afriky a jednoho Afričana, podezření padlo na nějakého neonacistu a rasistu. Ve Francii, kde momentálně probíhá intenzivní prezidentská kampaň, tohoto masakru okamžitě využily levicové a centristické strany k obvinění francouzské pravice z vytváření atmosféry, ve které mohlo k tomuto rasistickému hororu dojít.

„Vraždy mohou zastavit náskok pravice ve volbách“ hlásaly titulky New York Times. Diskuse, jestli byly vraždy „inspirovány protipřistěhovaleckými politickými projevy bude pravděpodobně následovat,“ psal Steve Erlanger z Washington Post, „jako zbraň v prezidentské předvolební kampani a v širším smyslu jako zpytování duše o podstatě Francie.“ Francouzský prezident Nicolas Sarkozy byl zatlačen do defenzívy. Jak prohlásil centristický kandidát François Bayrou, tyto vraždy „kvůli původu obětí a náboženství jejich rodiny,“ jsou spojeny „se vzrůstajícím ovzduším netolerance.“

Politici „mají za povinnost zajistit, že napětí, vášně a nenávist nenabudou vrchu. Ukázat na někoho prstem jen na základě jeho [etnického] původu zažehne vášně, a to děláme, protože v tom plameni jsou voličské hlasy, které můžeme získat.“

Masakr v židovské škole a vražda muslima a afrických vojáků, jak prohlásil **Abderrahmane Dahmane**, předseda francouzského Výboru muslimských demokratů (*Conseil des démocrates musulmans de France* – CDMF), „jsou silným signálem politikům a to především těm, kteří si po dlouhé měsíce hráli s ohněm.“

A kdo si to hrál s ohněm? Sarkozy a Marine Le Pen, prezidentská kandidátka za pravicovou Front National. Sarkozy během poslední doby přitvrzoval svůj postoj k přistěhovalectví a národní identitě. V debatě, která proběhla 7. března, prohlásil, že ve Francii je „příliš mnoho

cizinců,“ asimilace „funguje se stále většími obtížemi,“ a požadoval omezit přistěhovalectví na polovinu.

Minulé léto Sarkozy usiloval o deportaci Cikánů, kteří zůstávali ve Francii i po vypršení jejich víz. Ozvěnou tohoto úsilí bylo prohlášení německé kancléřky Angely Merkelové, že multikulturalismus selhal. Mluvil o revizi Schengenské smlouvy, která umožňuje obyvatelům Evropské unie volně cestovat napříč hranicemi. Kritizoval burky a závoje nošené muslimskými ženami. Chlapci a dívky, prohlásil, by měli navštěvovat plovárny společně – praktika, která je netolerovatelná pro ortodoxní muslimy. Jeho posun směrem doprava, jenž má za účel přetáhnout voličské hlasý Marine Le Pen, vyvolal spor se socialistickým kandidátem Francois Hollandem.

Levice toho okamžitě využila a okamžitě vyrukovala s obviněním, že Sarkozyho nový populismus vytvořil klima, ve kterém se mohou dít takové hrůzy proti muslimům a Židům. Noviny The Times vyvodily závěr, že nástup nacionalistů do francouzské politiky může být zastaven, jako tomu bylo v Norsku po řádění Anderse Breivika, který zavraždil několik desítek mladých lidí.

To co se dělo by mělo být Američanům povědomé.

Když byl zavražděn J. F. Kennedy marxistou v Dallasu, byla to Goldwaterova pravice, která byla obviněna z vytváření atmosféry nenávisti, ve které mohlo k takovému činu pravděpodobněji dojít. Když šílený střelec zavraždil šest lidí, postřelil kongresmanku **Gabrielle Giffordsovou** a zranil tucet dalších, byla morální zodpovědnost kladena na Sarah Palinovou.

Naneštěstí pro francouzskou levici se ve středu objevila zpráva, že sériovým vrahem je tuzemský saláfistický džihádista a samozvaný člen al-Káidy, který strávil určitou dobu v Afghánistánu a Pákistánu a byl léta pod dohledem francouzské zpravodajské služby. Mohammed Merah usiloval o pomstu Židům za smrt palestinských dětí a francouzským vojákům za jejich účast ve válce v Afghánistánu.

Marine Le Pen vystoupila v médiích se zdrcující kritikou levice, která dávala zvěrstva za vinu právě jí a obvinila francouzskou vládu z toho, že podcenila islamistickou hrozbu a je liknavá v otázkách národní bezpečnosti. „Je čas zahájit válku s těmito fundamentalistickými politicko-náboženskými skupinami, které vraždí naše děti,“ prohlásila Marine Le Pen. „Nebezpečí islámského fundamentalismu bylo podceněno. ... Mluví o tom již dlouhé měsíce a politická třída mě odmítla. Někteří budou mít potíže, aby tento svůj postoj vysvětlili, já mám však svědomí čisté.“

Jelikož vrah byl přesně typem člověka, o kterém francouzská pravice prohlašuje že by měl být sledován, Bayrou přispěchal s ústupečným prohlášením: Politici musí „zabránit riziku importu konfliktů do francouzské společnosti, které nám jsou cizí a cizími by měly zůstat.“

Se stárnutím a vymíráním původních obyvatel Evropy a stále pokračujícím přistěhovalectvím – s pěti miliony muslimů, kteří již ve Francii jsou – budou otázky národní bezpečnosti Evropy,

stejně tak jako nás, sužovat bez přestání.

V Toulouse máme možnost vidět ne jen odvrácenou stranu diverzity, ale pravděpodobně i budoucnost Západu.

Článek *Toulouse: The Dark Side of Diversity* byl převzat ze stránek Pata Buchanana.